

DE LAATSTE ENGEL

Van dezelfde auteur:

Het negende meisje
De donkerste weg
Dieper dan de doden
Geheimen in het graf

TAMI HOAG

**DE LAATSTE
ENGEL**

the house of books

Met dank aan Lynn die, hoewel ze heftig het tegendeel beweert,
er bijna net zulke verwrongen gedachten op na houdt als ik.
Brainstorms R US.

Oorspronkelijke titel

Prior Bad Acts

Uitgave

Bantam Books, New York

Copyright © 2006 by Indelible Ink, Inc.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2007 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Karina Zegers de Beijl

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagillustratie

Hollandse Hoogte/Arcangel Images Ltd.

Foto auteur

© Jan Cobb

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 5272 6

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Voor hij die dag het huis binnenging, wist hij dat er iets ergs aan de hand was. Het was juli. Het was benauwd en de hemel was dreigend, donker en loodgrijs. De middag liep op zijn einde, de avond moest nog beginnen. Tijd had elke betekenis verloren.

Er stond geen zuchtje wind. Het was alsof de dag zijn adem inhield in afwachting van wat er zou komen. Een intense kalmte. Aan de westelijke hemel flitste de bliksem. In de verte rommelde de donder.

In zijn herinnering stonden er geen andere huizen in de nabijheid van het rechthoekige huis met zijn planken buitenmuren. De groene verf was afgebladderd en de veranda aan de voorzijde was, als een vermoeide glimlach, in het midden doorgezakt. Al het andere week terug, verdween achter de bomen en achter de horizon. Hij zag het huis en het erf dat door het uitblijven van de regen vol dor onkruid stond. Hij zag de bomen, achter bij het spoor, met hun omgestulpte blaadjes.

Er was geen mens te bekennen. Er reden geen auto's door de straat. Er waren geen kinderen die op hun fietsen op en neer scheurden. Er waren geen honden, geen vogels, er waren geen eekhoorns en geen konijnen. Het enige geluid was dat van de naderende donder.

In zijn herinnering liep hij niet naar het huis toe, maar was het alsof het huis naar hem toe kwam.

Beng!

Zijn hart sloeg over en hij keek met een ruk naar links.

'Ik zou maar snel de kelder in gaan! We krijgen een tornado!'

De buurman, wiens sombere, in ranchstijl gebouwde huis weer in zijn blikveld was teruggekeerd, stond op zijn terras aan de achterzijde. Hij had Elvis-bakkebaarden en een enorme bierbuik. Hij hield een videocamera in zijn hand en wees naar het westen.

Er was onweer op komst.

De lucht was geladen. De kleuren leken feller en helderder dan anders. Alle omtrekken leken scherper. Het kijken deed hem pijn aan de ogen.

Het huis dook op hem af. Zijn voet bleef haken achter de eerste tree en hij struikelde de veranda op. De scharnieren van de hordeur piepten akelig luid toen hij hem opentrok en naar binnen stapte.

Krak! Boem!

De bliksem was zo fel dat het leek alsof in de zitkamer het grote licht was aangegaan. Hij riep. Geen antwoord.

In zijn herinnering had hij geen stap gezet, maar opeens bevond hij zich in de eetkamer, en toen in de keuken, en toen in de tv-kamer aan de achterzijde van het huis. Het was een klein, donker vertrek voorzien van een goedkope houten lambrisering. De zware gordijnen voor de vensters waren oud, en ze hingen niet goed. Ze waren gemaakt voor een ander venster in een ander huis, en afgedankt toen ze niet meer voldeden aan de eisen van een nieuwe mode. Het licht kroop naar binnen door de kieren rondom de gordijnen en in het midden, waar de beide helften elkaar net niet raakten.

De televisie stond aan. Een waarschuwing voor het naderende onweer. Buiten trok een windstoot langs het huis en flitste de bliksem.

Hij vond het eerste lijk.

Ze zat wijdbeens op de bank, opgezet als een levensgrote pop, met de ogen wijd open alsof ze nog steeds televisie zat te kijken. Haar mond werd bedekt door breed isolatieband dat om haar hoofd was geplakt. Haar haren waren in dikke plukken afgeknipt, of met een mes afgesneden. Resten opgedroogd bloed wezen op de plekken waar haar schedel door de schaar of het mes was geraakt. Haar kleren waren voorlangs doorgesneden en teruggeslagen, waardoor haar lichaam van keel tot kruis onbedekt was.

Onweer op komst.

Krak! Boem!

Ze was langs dezelfde lijn opengesneden – dwars door haar huid, door het spierweefsel, door haar botten – als een vis die van zijn ingewanden moest worden ontdaan. In haar borst stak een bosje margrietten.

Bittere gal welde door zijn slokdarm op naar boven, en op hetzelfde moment voelde hij hoe zijn keel als het ware werd dichtgesnoerd. Doodsangst sloeg twee enorme, magere handen rond zijn keel en kneep. Hij wankelde achteruit, draaide zich om, botste tegen de schemerlamp, sprong opzij, struikelde over het krukje, viel en sloeg met zijn hoofd tegen de punt van de lage tafel.

Krak! Boem! Krak! Boem!

Duizelig, bang en met trillende ledematen krabbelde hij overeind en hij maakte dat hij de kamer uit kwam. Er kwam een vreemd, zacht jankend geluid over zijn lippen, als van een hond die een pak slaag had gekregen.

Hij rende naar de keuken en door de achterdeur naar buiten. Hij wilde geen moment langer in dat huis blijven en kon er niet snel genoeg weggomen. De wereld had een vreemde, groene kleur. Vanuit de verte naderde een bulderend geluid als van een aandenderende goederentrein. Maar toen hij naar het spoor keek viel er geen trein te bekennen, en als er een was geweest, dan was hij in zijn geheel opgeslokt door de reusachtige zwarte trechterwolk waarvan de punt als een gretige stofzuiger over de grond raasde.

Dit moest een nachtmerrie zijn. Dit kon niet waar zijn. Maar hij voelde hoe hij door stukken rondvliegend puin werd getroffen. Resten afval en aarde sloegen met kracht tegen zijn lichaam. Hij vouwde zijn armen om zijn hoofd om zijn gezicht te beschermen. Het lawaai was oorverdovend.

De oude deur van de schuilkelder stond open. Het enkele scharnier dat hem nog op zijn plaats hield verzette zich met al zijn kracht tegen het heftige rukken van de wind. Zo snel als hij kon, maakte hij dat hij de betonnen trap af kwam. Beneden probeerde hij de deur van de kelderruimte open te trappen. Het hout was oud en halfverrot van het vocht, en bij de derde trap schoot de deur uit de sponning.

De kelder was klam en bedompt als een grot, en het rook er naar schimmel. Hij kon de lichtschakelaar niet vinden.

Boven zijn hoofd voelde hij hoe het oude huis begon te schokken. Het was alsof de tornado het in zijn geheel van zijn fundering probeerde te rukken.

De regen kwam als een stortvloed. De zweepslag van de bliksem. Het gebulder van de donder. De kelder werd verlicht door flitsen fel wit licht. Ertussendoor heerste absolute duisternis.

Hij ging op de vloer liggen, op zijn zij en met opgetrokken knieën. Hij had het koud en was nat, en hij was misselijk door wat hij boven had gezien en de stank van de kelder.

Hij had er geen idee van hoelang hij daar had gelegen. Het had net zo goed vijf minuten als vijf uur kunnen zijn. Hij had geen enkel besef van tijd meer. Het enige wat hij zich er achteraf van kon herin-

neren, was dat alles opnieuw stil en kalm was. Zo stil, dat hij vreesde dat hij doof was geworden.

Van tijd tot tijd lichtte de hemel achter de hoge keldervensters weer even op wanneer het in de verte bliksemde, maar hij kon de donder niet meer horen.

Langzaam stond hij op van de koude, natte vloer. Het was alsof hij een hand achter in zijn nek voelde, en het zweet op zijn huid veranderde in ijs. Iets duwde hem van achteren, alsof hij zich om zou moeten draaien voor een verrassing.

Buiten flitste de bliksem als het flitslicht van een camera, en het beeld werd voor altijd op zijn netvlies gebrand. Een herinnering die nooit zou verbleken, en waarvan de ontzetting altijd even gruwelijk zou blijven: de lijkjes van twee kinderen die aan de plafondbalken hingen, en hem met hun niets ziende ogen leken aan te staren.

1

Vijftien maanden later

‘Hij heeft een moeder en twee kinderen afgeslacht.’

Officier van justitie Chris Logan was een man die er uitgesproken meningen en overtuigingen op na hield. Die karaktertrek had hem in de rechtszaal enerzijds, bij de jury’s, vaak voordeel opgeleverd, maar anderzijds waren de rechters er doorgaans niet al te gelukkig mee. Hij was lang, breedgeschouderd, atletisch gebouwd en had een dikke bos zwart Iers haar dat hier en daar een spootje grijs begon te vertonen. Logan was vijfenveertig jaar oud en twintig daarvan had hij als jurist op de rechtbank doorgebracht. Het was een wonder dat hij nog niet helemaal grijs was.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei de advocaat van de verdediging op sarcastische toon, terwijl hij deed alsof de uitspraak hem geschokt had. ‘Heb ik iets gemist? Sinds wanneer bevinden we ons weer in de Middeleeuwen? Zijn de verdachten in dit land niet meer onschuldig totdat hun schuld is bewezen?’

Logan rolde met zijn ogen. ‘Allemachtig nog aan toe, Scott, hou op met dat theater, wil je? We zijn allemaal volwassen. We kennen elkaar. We weten allemaal dat je dol bent op overdrijven, maar daar hoeft je echt niet iedere keer weer een staaltje van weg te geven.’

‘Meneer Logan...’

Rechter Carey Moore keek hem doordringend aan. Ze kende Chris Logan al sinds ze beiden aan het begin van hun loopbaan als pro-Deoadvocaat waren begonnen. Geen van tweeën bleek daarvoor uit het juiste hout gesneden, en ze waren zo snel mogelijk overgestapt naar het kantoor van de officier van justitie waar ze beiden naam hadden gemaakt in allerlei soorten zaken – van winkeldiefstallen tot verkrachting en moord.

Op de andere stoel tegenover haar bureau zat Kenny Scott. Scott was ook door de deur van de pro-Deoadvocatuur naar binnen ge-

komen, maar hij was nooit meer weggegaan. Dit maakte hem ofwel tot een heilige die tegen het onrecht en vóór de maatschappelijk minderbedeelden streed, of tot een mislukte advocaat die geen naam had kunnen maken en daardoor geen eigen kantoor had kunnen openen. Carey hield het op het laatste.

Hij keek Carey aan als een muis die zat opgesloten in een kamer vol katten. Hij zweette, was duidelijk zenuwachtig, wist niet wat hij moest zeggen en was er het liefst zo snel mogelijk vandoor gegaan. Hij was het type dat altijd slecht zittende pakken droeg – te ruim in de schouders en de mouwen te lang – waardoor de indruk versterkt werd dat hij zijn baan, of het leven in het algemeen, niet aankon.

Een speling van het lot had ervoor gezorgd dat hij belast was met de verdediging van de meest gehate man van Minneapolis, zo niet van de hele staat: een zwerver die Karl Dahl heette en die verdacht werd van de meest gruwelijke moorden waar Carey tot nu toe in haar loopbaan mee geconfronteerd was.

De misdaad was zo weerzinwekkend geweest dat een van de agenten die indertijd op de oproep gereageerd had, een hartaanval had gekregen en zijn ontslag had genomen bij de politie. De rechercheur die het onderzoek had geleid was dermate door de zaak aangegrepen dat hij uiteindelijk zo lang hij onder psychiatrische behandeling was, werd overgeplaatst naar een administratieve post.

‘Edelachtbare, u moet erop toezien dat meneer Logan zich aan de regels van de wet houdt,’ zei Scott. ‘Het is niet toegestaan om in het verleden gepleegde overtredingen...’

‘Tenzij er een bepaald gedragspatroon uit blijkt,’ argumenteerde Logan met luide stem. Hij had het strijdlustige uiterlijk als van een adelaar.

Kenny Scott zag eruit alsof hij het het liefst op een lopen zou hebben gezet, maar het pleitte voor hem dat hij bleef zitten.

‘De in het verleden door Dahl begane overtredingen en misdrijven hebben niets met deze zaak te maken,’ zei hij. ‘Dat hij zich op verboden terrein heeft begeven wil nog niet zeggen dat hij automatisch ook tot het plegen van geweldsmisdrijven in staat zou zijn.’

Logan keek hem strak aan. ‘O? En hoe staat het dan met het in bezit hebben van kinderporno? En met inbraak? Voyeurisme? Exhibitionisme?’

‘Met zijn penis heeft hij nog nooit iemand vermoord,’ zei Scott.

‘Het is een glijdende schaal,’ meende Logan. ‘Dat zie je altijd bij dit soort perverse lieden. Ze beginnen klein en gaan dan steeds een stapje verder. Eerst beleven ze pret aan het masturberen voor de pagina’s kinderondergoed in de catalogus van een postorderbedrijf. Zodra hen dat niet meer opwindt, gaan ze over tot voyeurisme, en vervolgens tot exhibitionisme. Dan komt het moment dat ze behoefte krijgen aan lichamelijk contact...’

‘Dus iemand die zich aftrekt bij kindfoto’s is gedoemd een wrede moordenaar te worden?’ zei Scott. ‘Dat is absurd.’

Hij wendde zich opnieuw tot Carey. ‘Edelachtbare, er komt niet één gewelddadig misdrijf in Karl Dahls strafblad voor. Het bekendmaken van zijn eerdere veroordelingen zou alleen maar tot onnodige vooroordelen leiden, en olie op het vuur zijn. De jury zou zich, in plaats van zich te concentreren op de feiten, blindstaren op meneer Logans theorie, en hem te vroeg veroordelen.’

Logan telde de feiten na op zijn vingers: ‘We hebben zijn vingerafdrukken op de plaats van het misdrijf gevonden. We hebben een klacht ontvangen van een van de burens, die gebeld heeft om te vertellen dat hij haar begluurde. We weten dat hij de slachtoffers heeft gekend, dat hij in de buurt heeft rondgehangen. Op het moment van zijn arrestatie was hij in het bezit van een ketting van het slachtoffer...’

‘Hij was klusjesman,’ zei Scott. ‘Hij heeft bekend dat hij op de dag van de moorden bij de familie Haas in huis is geweest. Mevrouw Haas heeft hem vijfendertig dollar betaald voor het ophangen van de gordijnrails. Hij heeft een goedkope ketting gestolen. Nou en? Afgezien van die ene buurvrouw heeft verder niemand uit de buurt over hem geklaagd.’

Logan rolde op dramatische wijze met zijn ogen. ‘Ze hebben allemaal gezegd dat hij een engerd was, dat ze de kriebels van hem kregen...’

‘Dat is niet in strijd met de wet...’

‘Daar boft u mee,’ mompelde Logan.

Carey waarschuwde hem opnieuw. ‘Meneer Logan...’

Hij keek haar, op de manier die ze zo goed van hem kende, van onder zijn zware, donkere wenkbrauwen aan. ‘Een ooggetuige heeft hem op de plaats van het misdrijf gezien...’

‘Ja, minstens vijf uur nadat de moorden waren gepleegd,’ merkte Scott op.

‘Hij was teruggegaan om het resultaat van zijn werk te bekijken,’ zei Logan.

‘Dat slaat nergens op. Het was trouwens ook al laat in de middag, de tijd waarop de mensen thuiskomen van hun werk...’

‘Hij was teruggekomen om de vader en de oudste zoon vermoorden.’

‘Hé, Logan, waar heb je je glazen bol vandaan?’ vroeg Scott. ‘Misschien dat we er allemaal eentje kunnen kopen. Misschien dat de overheid er een grote partij van kan afnemen, en ze aan elk bedrijf kan uitdelen waar advocaten werken...’

Carey keek hem afkeurend aan. ‘Bespaar ons uw sarcasme, meneer Scott.’

Logan nam het woord. ‘Edelachtbare, dit is duidelijk een uitzonderingsgeval. De man is een seriemoordenaar die aan het begin van zijn loopbaan staat. Als we hem nu niet tegenhouden...’

Carey stak haar hand op om verdere argumenten af te weren. Haar hoofd deed pijn en voelde aan alsof er een molensteen op drukte. Tijdens haar studie en de jaren waarin ze aan haar carrière had gewerkt, had ze maar één doel voor ogen gehad: in de raadkamer te mogen zitten, deze toga te mogen dragen, rechter te worden.

Op dit moment speet het haar dat ze niet naar haar grootmoeder had geluisterd en een secretaresseopleiding had gevolgd, waar ze op terug kon vallen voor het geval ze geen rijke man zou trouwen.

Het voorzitten van een rechtszaak waarin een verdachte van een zwaar misdrijf terechtstond was iets wat ze niet licht opvatte. Omdat ze een succesvolle carrière bij het OM achter de rug had, werd van haar verwacht dat ze graag zware straffen uitdeelde. Ze had haar uiterste best gedaan om die verwachting teniet te doen.

Als officier was het haar taak geweest om er alles aan gelegen te laten liggen dat een verdachte veroordeeld werd. Als rechter was het boven alles haar taak om iedereen gelijke kansen te geven, om geen partij te kiezen en om de weegschaal van het recht in evenwicht te houden, zodat elke uitspraak uitsluitend gebaseerd werd op relevante feiten en aangeleverd bewijsmateriaal.

Hoe Carey ook over een bepaalde zaak of verdachte mocht denken, ze mocht geen partij kiezen. In dit geval was dat allesbehalve eenvoudig. Twee kinderen waren mishandeld, gemarteld en vermoord, en opgehangen aan het plafond van een klamme, bedompte kelder.

Ze was zelf moeder. Het idee dat iemand haar dochter iets zou

aandoen riep zo'n heftige emotie bij haar op dat woorden tekortschoten om het te beschrijven. Ze had de misdaadfoto's en de video gezien. De beelden hadden haar achtervolgd.

De pleegmoeder van de kinderen was op meerdere manieren verkracht en gemarteld, en haar lichaam was van haar keel tot haar kruis opengesneden. De lijkschouwer had vastgesteld dat de vrouw het eerste was overleden, hoewel onmogelijk nagegaan kon worden wat er zich daarvoor voor haar ogen had afgespeeld. Het was niet ondenkbaar dat ze gedwongen was geweest om te zien hoe er de meest gruwelijke dingen met haar kinderen werden gedaan. Het was echter ook mogelijk dat de kinderen gedwongen waren geweest om toe te kijken toen er de meest gruwelijke dingen met haar werden gedaan. Hoe het ook was gegaan, het was een nachtmerrie die thuis hoorde in de meest primitieve, meest duistere en van angst vervulde hoek van het menselijk brein.

Maar als rechter mocht Carey die verschrikkelijke daden niet in verband brengen met de verdachte over wie ze recht moest spreken. Haar eigen angst of walging mocht op geen enkele manier van invloed zijn op haar uitspraak. Ze mocht zich niets aantrekken van hoe er door anderen op haar beslissing gereageerd zou worden. Bij een rechtszaak van deze proporties ging het niet om het vergroten van iemands populariteit.

Dat was een theorie waar niets op aan te merken viel.

Ze zuchtte diep, de zaak drukte als een zware last op haar schouders. De beide raadsheren sloegen haar gade. Kenny Scott zag eruit alsof hij verwachtte dat ze een persoonlijk oordeel over hem zou vellen. Logans ongeduld was te voelen. Hij keek haar aan alsof hij dacht dat hij haar door pure wilskracht op andere gedachten zou kunnen brengen.

Carey probeerde het misselijke gevoel in haar maag de baas te blijven. *Vooruit, zet de volgende stap. Hoe eerder je dit achter de rug hebt, hoe beter.*

'Ik heb uw instructies gelezen,' zei ze. 'En ik ben mij terdege bewust van de invloed die mijn uitspraak op deze zaak zal hebben. Ik geef u de garantie dat u op dit moment geen van tweeën in mijn schoenen zou willen staan.'

Logan zou dat hebben tegengesproken, dat wist ze. Hij was een man van vooroordelen. 'Iets is zoals het is,' was zijn motto. Als hij

ergens in geloofde, dan was dat ook zo, en viel daar niet aan te tor-
nen. Maar hij zei niets en zat met ingehouden adem op het puntje
van zijn stoel. Carey keek hem recht in de ogen.

‘Ik zie geen enkele reden om in dit geval een uitzondering te maken,’
zei ze.

Logan deed zijn mond open om haar tegen te spreken.

‘Laat u mij uitspreken, alstublieft, meneer Logan.’

Hij werd rood van woede en keek naar de muur.

‘Het bestaande strafblad van meneer Dahl zou inderdaad in een
zekere richting kunnen wijzen, en zou kunnen duiden op toekomstig
misdadig gedrag,’ zei ze. ‘Maar zijn verleden vertoont geen geweld-
dadig optreden, en dit hof kan onmogelijk voorzien wat meneer in
de komende maanden of jaren zal doen. En hoe dan ook, we mogen
iemand niet veroordelen op misdaden die nog niet zijn begaan.’

‘Edelachtbare,’ zei Logan. Hij deed zijn uiterste best om niet te
schreeuwen. ‘Gewelddadig optreden ontstaat geleidelijk aan. Het
strafblad van meneer Dahl...’

‘Kan niet meewegen in de uitspraak.’

Als mensen veroordeeld konden worden voor misdaden die ze nog
niet hadden begaan, zou Chris Logan op dit moment geboeid afge-
voerd moeten worden. Er lag een ronduit moordlustige blik in zijn
ogen.

Kenny Scott moest zich beheersen om niet op te springen en een
vreugdedansje te maken. Toen hij Carey naar zich zag kijken, leunde
hij naar achteren en onderdrukte zijn triomfantelijke gevoel. Carey
bedacht dat hij later, zodra de media het nieuws gehoord hadden, een
stuk minder uitgelaten zou zijn.

Over het algemeen stond het publiek welwillender tegenover pro-
Doadvocaten dan tegenover hun dure en bekende collega’s. Ze
waren uiteindelijk maar ambtenaren die hard moesten werken voor
een karig loon, lieden die hun leven wijdden aan het helpen van de
minderbedeelden. Maar zodra haar uitspraak bekend werd, zou
Kenny Scott in één klap tot staatsvijand worden verklaard. Het ver-
dedigen van noodlijdenden was één ding, vrijspraak krijgen voor een
verdachte van moord was heel iets anders.

‘Edelachtbare,’ zei Scott. Hij wilde het ijzer smeden zolang het heet
was. ‘Voor wat uw besluit betreft, zie ik niet in hoe de aanklager vol-
doende bewijsmateriaal zou kunnen hebben om...’

Logan kwam van zijn stoel.

Met van angst uitpuilende ogen keek Scott op naar de man die zich over hem heen had gebogen. 'Ik verzoek om intrekking van de aanklacht,' zei hij, zo snel als hij kon. Hij wilde alles gezegd hebben voordat Logan hem bij de keel greep en zijn strottenhoofd verpletterde.

'Verzoek afgewezen,' zei Carey met een kalmte die volkomen in tegenspraak was met haar turbulente emoties. 'En, meneer Logan, gaat u weer zitten, alstublieft. Zo niet, dan zal ik u moeten laten verwijderen.'

Logan keek haar uitdagend aan. Hij ging niet zitten, maar liep van Kenny Scott naar de muur waar hij, inwendig briesend en met zijn handen in zijn zij, probeerde om zijn uiterlijke rust te hervinden.

'Maar, edelachtbare,' argumenteerde Scott verder, 'er is geen enkel bewijs dat mijn cliënt rechtstreeks met de moorden in verband brengt. Geen vingerafdrukken op de moordwapens...'

'Omdat hij ze heeft schoongeveegd,' gromde Logan.

'Geen bloedsporen op zijn kleren...'

'Omdat hij die heeft weggegooid.'

'Geen DNA...'

'Hij heeft een condoom gebruikt...'

'Zelfs nog geen háártje...'

'Hij hééft geen haar,' snauwde Logan. 'Hij scheert zijn lichaam om te voorkomen dat hij haren achterlaat. Wat dacht je daarvan?'

'Dat doet hij uit hygiënische overwegingen,' zei Scott. 'De man is zwerver. Hij wil voorkomen dat hij luizen krijgt.'

Logan maakte een onbeschoft geluid en rolde op dramatische wijze met zijn ogen.

Carey keek hem aan. 'Nou, meneer Logan? Wat heeft u voor bewijsmateriaal?'

'Wilt u echt dat ik u in zĳn bijzijn over mijn strategie vertel?' vroeg Logan verbaasd.

'Heeft u wel een strategie?'

'Het enige wat hij heeft zijn veronderstellingen en toevalligheden,' zei Scott.

'Ik heb een tenlastelegging van de kamer van inbeschuldigings-telling.'

'Ha! Met een strik er omheen, zeker.'

‘Het is goed om te weten dat u zo veel respect heeft voor onze jurisprudentie, meneer Scott,’ zei Carey zonder een spoortje humor.

Scott stamelde en stotterde bij het besef van zijn faux pas. Carey stak haar hand op om te kennen te geven dat hij er verder niets meer over hoefde te zeggen. Voor haar mochten Kenny Scott, Chris Logan en deze hele nachtmerrie van een zaak in rook opgaan.

‘Die inbeschuldigingstelling blijft van kracht,’ zei ze. ‘De jury zal beslissen of het OM voldoende bewijs heeft om tot een veroordeling te komen, meneer Scott.’

Ze wierp Logan een blik toe waarvan ze wist dat hij die herkende uit de tijd dat ze nog collega’s waren geweest. ‘En als dat niet het geval is, meneer Logan... De hemel sta u bij.’

Ze stond op en knikte in de richting van de deur. ‘Heren...’

Kenny Scott sprong van zijn stoel. ‘Maar, edelachtbare, moeten we niet nog even kijken naar de mogelijkheid voor borgstelling?’

‘Nee.’

‘Maar mijn cliënt...’

‘Mag allang blij zijn dat hij veilig in de gevangenis zit waar het publiek niet bij hem kan komen,’ zei ze. ‘Gezien de wijze waarop er binnen de gemeenschap over hem wordt gedacht, is hij waar hij nu zit stukken beter af. Verspeelt u uw kansen niet, meneer Scott.’

Scott knikte heftig. ‘Nee, mevrouw.’

‘Noemt u mij geen mevrouw.’

‘Nee, neemt u mij niet kwalijk, edelachtbare. Excuses.’

‘U kunt gaan.’

‘Ja, mevr– Natuurlijk.’

Hij hield zijn handen op als om zijn domme fouten te erkennen, pakte zijn aktetas en haastte zich zo snel de kamer uit dat hij bijna struikelde.

Logan aarzelde even, maar hij zei geen woord. Dat hoefde hij ook niet. Carey wist precies wat er in hem omging. Toen slaakte hij een overdreven zucht en liep de gang op als een man met een missie.

Namelijk de fles whisky in de onderste la van zijn bureau.

‘Neem er ook maar eentje voor mij,’ mompelde ze.

2

Het beste moment om via de media slecht nieuws bekend te maken is vrijdagmiddag. Belastingverhoging, verslechtering van de economie, het zenden van extra troepen naar de een of andere brandhaard in de derde wereld; dat soort nieuws wordt altijd op vrijdagmiddag bekendgemaakt. De mensen zijn druk met het afronden van de werkweek, bereiden zich voor op een paar vrije dagen en gaan zo snel mogelijk op weg naar een weekendje aan een van de meren. De kans is groot dat er maar door een klein deel van de bevolking met enige aandacht naar het nieuws wordt geluisterd.

Rechercheur Stan Dempsey wist precies hoe het politieke wereldje in elkaar stak. Hij had er het grootste gedeelte van zijn leven vanaf de verkeerde kant mee te maken gehad, eerst in het leger en daarna bij de politie. Hij had een grote afkeer van mensen die machtsposities bekleedden. Mensen die, zonder echt stil te staan bij wat ze deden, door hun hand op te steken, hun schouders op te halen of hun wenkbrauwen op te trekken, de levens van hun ondergeschikten konden veranderen. Mensen als de edelachtbare Carey Moore.

Het kostte hem moeite om zich haar voor te stellen als iemand met zo veel macht, als iemand die kon beslissen over zorgvuldig door hem opgebouwde zaken. Ze leek te jong en te mooi. Zelf was hij oud, en hij voelde zich nog veel ouder. Zij was nog maar een kleuter geweest toen hij al in politie-uniform had gelopen.

Hij kende Carey Moore nog uit de tijd dat ze bij het OM carrière had gemaakt. Ze was een goede openbaar aanklager geweest. Keihard. Veeleisend. Ondanks haar mooie blauwe ogen en haar wipneusje had ze nooit met zich laten sullen.

Maar sinds ze tot rechter was benoemd wist Dempsey niet wat er met haar aan de hand was. Bij de politie hadden ze gedacht dat ze met haar konden rekenen op iemand die de vloer zou aanvegen met de advocaten van verdachten, en dat ze zo min mogelijk tijd zou willen besteden aan het gespuis dat terecht moest staan. Ze

waren er zo goed als zeker van geweest dat ze de verdachten die ze kreeg voorgeleid zo snel mogelijk naar de gevangenis zou doorverwijzen.

Daar bleken ze zich totaal op verkeken te hebben. Als rechter leek ze ineens een heel ander mens. Ze nam de verdediging, tot op het bespottelijke af, uiterst serieus, en stond toe dat het werk van de politie, het korps waar ze ooit eens op vertrouwd had, in twijfel werd getrokken en belachelijk werd gemaakt. En als ze al straffen uitdeelde, dan waren die zo mild als maar mogelijk was.

Stan Dempsey had dus eigenlijk helemaal niet verbaasd hoeven zijn toen hij het nieuws hoorde. Er was niet eens een officiële zitting geweest. De betreffende partijen waren in haar kantoor bijegekomen en ze had een beslissing genomen.

Omdat hij toch niets beters te doen had, was hij opgestaan van het bureau waarachter hij zich al maanden zat te vervelen, en was de straat overgestoken naar het Hennepin County Government Center, de zetel van het regionale bestuur waar ook de rechtbank was gevestigd.

Na afronding van het onderzoek naar de Haas-moorden waren zijn superieuren tot de conclusie gekomen dat hij te labiel was voor de buitendienst. Ze waren bang dat hij elk moment weer net zo door het lint zou gaan als in de verhoorkamer na Dahls arrestatie.

Als Dempsey heel eerlijk was, dan kon hij niet zeggen dat die angst ongegrond was. Hij was veranderd. Hij zat al achtentwintig jaar bij de politie, en al die tijd was hij, zowel in uniform als in burger, een voorbeeldige smeris geweest. Niemand had ooit een klacht tegen hem ingediend. Maar na de Haas-moorden was dat omgeslagen. Op die zomeravond, tijdens die griezelige kalmte tussen twee onweersbuien door, was hij dat huis binnengegaan en er uren later als een ander mens weer uit gekomen.

Ze hadden hem naar de psychiater gestuurd, maar afgezien van wat hij in het officiële rapport had gezet en wat hij aan openbaar aanklager Logan had verteld, had hij nooit met één woord gerept over wat hij had gezien. Hij had ook met niemand gesproken over wat hij voelde. Hij was twee keer per week naar de psychiater gegaan, was er op de bank gaan liggen en had er drie kwartier lang zwijgend naar de muur liggen staren.

In werkelijkheid was hij te bang om iets te durven zeggen. Als

iemand had geweten wat er in hem omging, zou hij direct naar een inrichting zijn gestuurd. De beelden van de moorden hadden zich als glasscherven in zijn brein genesteld. Op elk willekeurig moment kon zo'n beeld ineens oplichten en was hij weer terug in dat huis, en kon hij de stank van de bedompte kelder en van een gewelddadige dood duidelijk ruiken. De zure, scherpe stank van de angst.

Die vrouw en die twee kinderen waren een gruwelijke dood gestorven. Ze waren op de meest verschrikkelijke wijze gemarteld. Voor het eerst in zijn lange loopbaan was Stan Dempsey niet in staat geweest een zaak objectief te bekijken, en was hij er persoonlijk door geraakt. Hij probeerde zich voor te stellen hoe de laatste, angstaanjagende levensuren van de slachtoffers eruit hadden gezien, en hoe bang en hulpeloos ze zich hadden gevoeld.

Die emoties waren als een parasiet zijn gedachten binnengekropen en hadden zich daar vastgezet. Ze hadden hem vergiftigd. Hij had moeite met slapen omdat hij bang was voor dromen van gewelddadige wraak. En de laatste tijd, met het dichterbij komen van de datum waarop Karl Dahl berecht zou worden, waren die dromen extra intens geweest.

Zijn inspecteur maakte zich zorgen over het rapport van de psychiater, over het feit dat Dempsey niet aan zijn behandeling wilde meewerken. Dat kwam doordat zijn inspecteur een vrouw was, en vrouwen willen nu eenmaal altijd precies weten wat een man denkt, zodat ze orde in de chaos kunnen scheppen.

Uiteindelijk had ze zélf geprobeerd hem aan de praat te krijgen. Ze zei dat ze zich zorgen maakte om zijn welzijn. Ze trachtte erachter te komen of hij een vrouw had, en of ze zou kunnen praten met iemand van zijn familie, die zou kunnen proberen zijn koppige stilzwijgen te doorbreken.

Maar Stan had niemand meer. De mensen met wie hij een band had gehad, waren de een na de ander uit zijn leven verdwenen. Zijn vrouw was van hem gescheiden omdat hij emotioneel te gesloten was, en omdat zij behoefte had aan iemand die belangstelling toonde voor haar, en voor wat ze nodig had.

Zijn dochter woonde met haar 'partner' in Portland, Oregon. Ze belde twee keer per jaar, voor Kerstmis en op vaderdag. Hij had niet geweten hoe hij een nauwe band met haar moest onderhouden. Het ontbrak hem aan het gereedschap, had de psychiater gezegd.

Hij was te gesloten en liet niets van zijn emoties blijken. Hij leefde alleen maar voor zijn werk, en van dat werk was intussen nog maar weinig over.

Zijn superieuren hadden het liefste gezien dat hij met vervroegd pensioen ging. Ze beschouwden hem als een risico. Wat hij nog aan werk kon presteren woog niet op tegen de kans dat hij op een dag door het lint zou gaan, iemand tot moes zou slaan of op een menigte in zou schieten, iets wat hen miljoenen aan proceskosten zou kosten.

De schoften. Nog even, en dan zat zijn dertig jaar diensttijd erop en zou hij een volledig pensioen krijgen. Hij had het korps altijd goed en trouw gediend. Maar nu moesten ze hem ineens niet meer, en wilden ze hem vervroegd met pensioen sturen. Om kosten te besparen.

Nee. Hij zou hier achter dit bureau blijven zitten, naar hun psychiater blijven gaan en daar naar de muur staren, en de tijd zou vanzelf verstrijken tot het zover was dat hij gewoon met pensioen kon gaan en dan... en dan... Niets.

Wat hem de laatste tijd op de been hield was de zaak van de Haasmoorden en het ophanden zijnde proces tegen Karl Dahl. En dus was hij achter zijn bureau vandaan gekomen en naar de overkant gelopen, naar het overheidscentrum, en daar de rechtbank binnengegaan. Hij zocht een plekje op de gang waar hij de advocaten uit de kamer van rechter Moore kon zien komen.

Het gerucht ging dat ze vandaag zou beslissen of de tot dusver door Karl Dahl gepleegde strafbare feiten al dan niet als bewijslast in het proces mochten worden gebruikt. Logan zou ervoor knokken, al was het maar omdat ze nauwelijks enig ander bruikbaar bewijs tegen Dahl hadden. Ze kwamen niet verder dan dat ze konden aantonen dat Dahl die dag bij de familie Haas in huis was geweest, dat hij vingerafdrukken op de telefoon had achtergelaten, en dat een buurvrouw enkele dagen voor de moorden naar de politie had gebeld om zich over hem te beklagen.

Maar hij was de dader. Stan wist het zeker, en Dahl had lange tijd naar de moorden toe gewerkt. Waarschijnlijk was het een fantasie van hem geweest waar hij al jaren mee leefde, en had hij heel precies geweten wat hij ging doen. Hij moest zich in gedachten hebben voorbereid op elke mogelijke heftige emotionele reactie die zich tijdens

het volbrengen van zijn daad zou kunnen manifesteren, en waardoor hij fouten zou kunnen maken. Daar was Stan Dempsey tot in het merg van zijn botten van overtuigd.

Hij ging op een bankje zitten, sloeg zijn benen over elkaar en wou dat hij een sigaret kon opsteken. Een mens mocht tegenwoordig bijna nergens meer roken. Er was zelfs een groepering die probeerde te bereiken dat het verboden zou worden om op openbare plaatsen op straat te roken. En daarmee zou alwéér een stukje van zijn persoonlijke vrijheid zijn ingeleverd.

Mensen liepen de gang op en neer, maar niemand lette op hem. Hij was een onopvallende verschijning; een magere, grauwe man in een te groot bruin pak, die met niets ziende, treurige ogen voor zich uit zat te staren.

Kenny Scott, de advocaat die Karl Dahl toegewezen had gekregen, kwam de gang op en zag eruit als iemand die uitstel van executie had gekregen.

Logan volgde enkele ogenblikken later. Logan was een soort oermens, groot, overheersend en met een uitstraling van onderdrukte woede. Zijn zware wenkbrauwen hingen bijna over zijn ogen. Zijn mond vormde een grimmige lijn. Hij liep voorovergebogen alsof hij tegen een harde wind in liep.

Dempsey stond op. ‘Meneer Logan?’

Logan keek hem even aan, vertraagde toen zijn pas en kwam naar hem toe. ‘Dempsey.’

‘Ik heb gehoord dat er vandaag waarschijnlijk een beslissing in de zaak van Karl Dahl genomen zou worden.’

Logan keek weg en fronste zijn voorhoofd. Hij had zijn stropdas losgetrokken en het bovenste knoopje van zijn overhemd openge maakt. Hij duwde de voorpanden van zijn jas uit elkaar en zette zijn handen in zijn zij.

‘Ze heeft de zaak niet afgewezen,’ zei hij.

‘Bestond die kans dan?’

‘Ach, Stan, jij en ik weten dat Dahl die familie heeft afgeslacht, maar harde bewijzen daarvoor hebben we nauwelijks. Zijn advocaat moet proberen om de zaak afgewezen te krijgen, dat is zijn taak.’

‘En Dahls strafblad mag dus niet meewegen in het proces?’

Logan schudde zijn hoofd. Het was duidelijk dat hij woedend was. ‘Inderdaad. Mevrouw Moore is van mening dat het toelaten daarvan

als bewijsmateriaal alleen maar vooroordelen in de hand zou werken en olie op het vuur zou zijn.’

‘En beschuldigd worden van een drievoudige moord is dat niet?’ zei Stan. ‘Er zijn heel wat mensen die alleen al op grond van het feit dat hij in het beklagdenbankje zit, automatisch aannemen dat hij schuldig is.’

‘Het is een spel, Stan,’ zei Logan op bittere toon. ‘Met goed of verkeerd heeft het niets te maken. Het gaat om regels en eerlijk spel, en om ervoor te zorgen dat niemand beïnvloed wordt.’

‘Kunt u ertegen in beroep gaan?’

Logan haalde ongeduldig zijn schouders op. ‘Dat hangt ervan af. Stan, ik moet weg,’ zei hij, terwijl hij zijn forse hand even op Dempseys schouder legde. ‘Nog even volhouden. Uiteindelijk krijgen we hem wel, de schoft.’

Dempsey keek hem met een verslagen gevoel na. Toen draaide hij zich weer naar links en keek opnieuw de gang af naar de deur van het kantoor van rechter Moore. Hij wilde er naar binnen om met haar te praten. Hij wilde haar tot in de kleinste details vertellen wat hij gezien had, en hoe hij keer op keer, dag en nacht, overvallen werd door vlagen heftige emoties.

In gedachten zag hij de rechter kalm en beheerst achter haar bureau zitten. Dat bureau zou als een buffer tussen hen in staan. Hij zou zich beleefd aan haar voorstellen (want hij verwachtte nooit dat iemand nog wist wie hij was). En hij zou haar zeggen hoe teleurstellend hij haar beslissing vond.

Maar toen zag hij zichzelf exploderen, schreeuwen en over het bureau heen duiken. Met ogen die groot waren van de schrik probeerde ze zo snel mogelijk uit haar stoel te komen en te vluchten. In de hoek kreeg hij haar te pakken, en nadat hij haar met haar rug tegen een archiefkast had gedrukt, begon hij haar, met zijn gezicht vlak voor het hare, luidkeels uit te schelden.

Hij wilde dat ze dezelfde doodsangst zou voelen als Marlene Haas die dag gevoeld moest hebben toen Karl Dahl haar huis was binnengedrongen, haar en haar beide kinderen urenlang gemarteld had en haar ten slotte op wrede wijze had vermoord.

Woede laaide in hem op als een intens verschroeiend vuur. Vanbinnen voelde hij zich als een enorm monster, en hij zag hoe hij zijn korte, dikke vingers rond haar prachtige blanke keel sloot, haar door elkaar rammelde en verstikte.

Maar iedereen die Stan Dempsey passeerde zag alleen maar een magere man met een diep doorgroefd, uitdrukkingloos gezicht die wat rondhing aan het einde van de gang.

Hij zette de beelden van zich af en ging naar buiten om een sigaret te roken.

3

18:27 uur.

Ik ben een lafaard, dacht Carey Moore, met een blik op het klokje dat op haar bureau stond. Niet vanwege de beslissing die ze had genomen, maar omdat ze zich ervoor verstopte.

Nadat Scott en Logan haar kantoor uit waren gegaan, had ze haar secretaris opgedragen om tegen iedereen te zeggen dat ze naar huis was. Ze had geen energie over voor journalisten. Ze wist dat het vrijdagmiddag was, maar dat nam niet weg dat de pers zeker op de loer zou liggen. De zaak van De Staat versus Karl Dahl was een te belangrijk verhaal om zo vlak voor het weekend te laten schieten.

Ze wou dat ze haar ogen kon sluiten en dat ze, wanneer ze ze weer opendeed, op magische wijze thuis was bij haar dochter. Ze zouden samen koken en daarna een 'meisjesavond' hebben met manicures en het voorlezen van sprookjes.

David had een boodschap ingesproken en gezegd dat hij een dinerafspraak had met een mogelijke geldschietster voor een documentaire waarin hij een vergelijking wilde trekken tussen de gangsters die in de jaren dertig Minneapolis onveilig hadden gemaakt, en de bendes die tegenwoordig op straat de dienst uitmaakten. Ooit zou Carey het jammer hebben gevonden als hij een avond niet thuis was. Tegenwoordig was dat een opluchting.

De last van haar werk drukte zwaar op haar schouders, nog nooit had ze zo'n moeilijke zaak gehad als die van Dahl, en thuis zat het haar ook al niet mee. De avonden waarop David thuis was bezorgde de spanning van hun verslechterde relatie Carey het gevoel alsof ze zich in een hogedrukcabine bevond. Die druk was zó enorm dat ze er vanbinnen onder dreigde te bezwijken. Er was geen moment waarop ze zich kon ontspannen. Waarop ze even rustig kon uitblazen.

Gedurende de tien jaar van hun huwelijk was hun aanvankelijk uitstekende onderlinge communicatie beetje bij beetje verslechterd. Op

dit moment waren ze geen van tweeën gelukkig, en geen van tweeën wilde erover praten. Ze verstopten zich allebei in hun werk, en samen iets ondernemen deden ze eigenlijk alleen nog maar voor hun dochter, Lucy, van vijf, die zich niet bewust was van de problemen tussen haar ouders.

Carey sloeg haar armen over elkaar, ijsbeerde door haar kamer en keek door het raam naar het verkeer op straat. Te oordelen naar de overdaad aan koplampen, achterlichten en remlichten, was het spitsuur nog in volle gang. Zo af en toe hoorde ze iemand toeteren.

Als dit New York was geweest, zou er onophoudelijk geclaxonneerd worden, maar ondanks het gestaag groeiende aantal inwoners, bleef Minneapolis het Midwesten, en werden goede manieren en beleefdheid nog steeds erg belangrijk gevonden.

Alles had hier zijn plaats en alles ging volgens een logische volgorde. Stabiliteit. Het leven was zinvol. En dat maakte zo'n gebeurtenis als de Haas-moorden extra weerzinwekkend. Geen mens kon zulk wreed geweld begrijpen. Dit soort willekeurige gewelddadigheden hadden een ondermijnende invloed op wat Minnesota volgens zijn inwoners behoorde te zijn.

De deur van haar kantoor ging open en Chris Logan verscheen op de drempel. Hij deed haar denken aan een wraakengel.

Carey keek hem met grote ogen aan. Ze wist haar uiterlijke kalmte te bewaren, en niets te laten blijken van het feit dat ze zich in werkelijkheid onaangenaam verrast voelde. 'En ik dacht juist dat we hier in Minnesota nog zo gesteld waren op beleefdheid en goede manieren.'

'Iedereen is weg,' zei Logan, alsof de afwezigheid van haar secretaris een excuus was voor zijn gedrag.

'Ik wilde zelf ook net gaan,' zei ze, terwijl ze de kast opentrok waar haar jas hing.

'Ik kan gewoon niet geloven dat je dit echt hebt gedaan, Carey.'

'Je hoort hier niet te zijn, Chris,' zei ze nadrukkelijk. 'Ik weiger deze zaak alleen met jou te bespreken. En als je nu meteen weggaat, beloof ik je dat ik je bezoek niet aan de tuchtcommissie zal melden.'

'Probeer geen indruk op mij te maken,' snauwde Logan. 'Daar kan ik niet tegen, en dat weet je best.'

'Het is geen kwestie van probéren,' merkte ze op. 'Ik ben rechter en jij bent een advocaat wiens zaak ik in behandeling heb. Het is niet

correct dat je hier zomaar komt binnenvallen om kritiek te uiten op mijn besluit.’

‘Ik heb er buiten, op de stoep van de rechtbank, ook al kritiek op geuit.’

‘Dat wil ik best geloven. Je had je goede pak aan. Dat ongekamde haar en die half losse stropdas moeten het extra goed hebben gedaan. Ik wed dat er na de uitzending talloze vrouwen met een huwelijksaanzoek naar de televisiestudio’s zullen bellen.’

‘Dat slaat nergens op, Carey,’ zei hij. ‘Dit gaat niet om politiek. Dit gaat om wat juist is.’

‘Een eerlijk proces is juist.’

‘Het veroordelen van de zwaar gestoorde schoft die dat gezin heeft uitgemoord is juist.’

‘Inderdaad,’ was Carey het met hem eens. ‘Dat is jouw taak. Ervoor zorgen dat hij veroordeeld wordt. Als je echt van mening bent dat de uitspraak van deze zaak afhankelijk is van het wel of niet laten meespelen van Dahls strafblad, dan ben ik geneigd om Kenny Scott gelijk te geven – dat je amper voldoende bewijzen hebt om je zaak hard te maken.’

‘Wil je dat ik je hier ter plekke vertel wat ik aan sterke bewijslast heb?’ vroeg Logan uitdagend. Hij kreeg een kleur van woede. Hij was altijd al doorzichtig geweest. Als de gloed in zijn ogen niet verried wat hij voelde, dan deed zijn bleke Ierse gelaatskleur dat wel.

‘Nee,’ antwoordde Carey. ‘Ik waarschuw je alleen maar, Chris. Als je probeert om hiermee het oordeel van de jury te beïnvloeden, en je verliest...’

‘Ik heb voldoende om hem veroordeeld te krijgen.’

‘Wat doe je hier dan?’ vroeg ze. ‘Zou je bij mijn collega Olson ook zomaar binnenvallen? Of bij rechter Denholm? Nee. Je bent hier omdat je denkt dat je speciale voorrechten hebt, omdat je vindt dat ik voor je zou moeten zwichten omdat we ooit eens zij aan zij hebben gewerkt en omdat ik een vrouw ben. Als ik een man was geweest...’

‘Dan zou ik nooit met je naar bed zijn geweest,’ maakte Logan haar zin af.

Carey deed een stap naar achteren alsof hij haar een klap in het gezicht had gegeven. Zo voelde het ook. Tijdens hun jarenlange samenwerking was er altijd al een zekere aantrekkingskracht tussen hen ge-

weest die ze alle twee hadden gevoeld maar waar ze, met uitzondering van één enkele nacht, verder niets mee hadden gedaan.

Ze hadden lange uren besteed aan de voorbereiding van een proces, haar laatste zaak voor ze tot rechter was benoemd. Carey was uitgeput geweest van haar ruzies met David, die niet wilde dat ze zulke lange dagen maakte, en die totaal niet achter haar werk stond.

Met David werd elke kwestie altijd zó gemanipuleerd dat uiteindelijk alles om hem draaide. Haar carrière had een fnuikende invloed op de zijne. Het deed er niet toe dat ze hem soms weken achtereen niet zag wanneer hij aan een of ander project werkte, en het gebeurde slechts bij heel hoge uitzondering dat hij haar vertelde waar hij precies mee bezig was. Maar het was vaste prik dat, wanneer ze zijn steun nodig had – zoals met die laatste zaak het geval was geweest – hij er nooit voor haar was.

Maar Chris Logan was er wel geweest, vol begrip voor de situatie, sterk en hartstochtelijk

‘Ik wil dat je nú weggaat,’ zei ze, de herinnering aan die bewuste avond van zich af zettend. Het was te horen dat het haar moeite kostte om kalm te blijven. ‘Of ik bel iemand van de bewaking en dan zoek je het verder zelf maar uit.’

Ze liep naar de deur, trok hem open en keek Logan even fel aan als hij haar.

Hij keek weg, en toen keek hij naar de vloer. ‘Carey, neem me niet kwalijk. Dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Nee, dat had je inderdaad niet moeten zeggen. En als het aan mij ligt dan blijft het bij deze ene keer.’

‘Ja, het spijt me,’ zei hij berouwvol. ‘Het komt door deze zaak. Het grijpt me aan,’ zei hij hoofdschuddend, terwijl hij zijn vingers door zijn dikke haardos haalde.

‘Bespaar me je excuses,’ snauwde ze. ‘Er is geen excuus. Je bent woedend en je probeert mijn autoriteit te ondermijnen, en dat pik ik niet. Probeer dit nog eens, en ik laat je van deze zaak halen. En hou goed in gedachten wat dat voor je publieke imago zou betekenen. Eruit.’

Hij keek haar niet aan. Ze wilde graag geloven dat hij zich diep schaamde, maar dat was waarschijnlijk niet het geval. Hij dacht na en probeerde het over een andere boeg te gooien. Logan deed alles met hartstocht, en zijn optreden in de rechtszaal was doorgaans in-

drukwekkend. Hij had meerdere malen moeiteloos de vloer aangeveegd met beroemde collega's die getracht hadden hem te imponeren. Hij had alleen nooit geleerd om zich te beheersen wanneer die hartschicht niet op zijn plaats was, en daarmee werd zijn grootste gave ook zijn achilleshiel.

'Je hebt de foto's van de plaats delict gezien,' zei hij zacht. 'Je weet wat die vrouw en haar twee pleegkinderen is aangedaan. Eigenlijk hoorden die twee kleintjes daar helemaal niet. Het was gewoon domme pech dat ze in dat huis terecht waren gekomen. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet naar die foto's kijk. Ze zijn geen moment uit mijn gedachten. 's Nachts droom ik ervan. Ik ben nog nooit zó door een zaak gegrepen als door deze.'

'Dan moet je ophouden met naar die foto's te kijken,' zei Carey, alsof die beelden haar onverschillig hadden gelaten. 'Het is zinloos. Je kunt je werk niet doen als je een zaak tot je persoonlijke obsessie hebt gemaakt, Chris. Als iets je op een dergelijke manier bezighoudt kun je de feiten niet meer objectief overzien en maak je fouten. Zoals deze hier. Ga mijn kamer uit. Nu.'

Hij zuchtte, knikte en keek haar vervolgens oprecht berouwvol aan. 'Het spijt me.'

Carey zei niets. Hij draaide zich om, stak zijn handen in zijn zakken en ging met hangende schouders de kamer uit. Als dit een film was geweest, zou ze hem achterna zijn gerend en hem vergeven hebben, en zouden ze elkaar hartstochtelijk om de hals zijn gevlogen. Maar het was geen film, het was de realiteit. Ze had haar werk, haar man en haar kind. Ze kon Chris Logan niet hebben, en ze was verstandig genoeg om hem niet te begeren.

Waar ze in werkelijkheid behoefte aan had, was een sterke man die haar steunde en voor haar opkwam. En die had ze niet. Hoe eenzaam het ook was, ze had al lange tijd geleerd om zelf haar mannetje te staan.

Carey trok haar jas aan, hing de riem van haar tas over haar schouder en pakte de grote leren aktetas die haar vader altijd bij zich had gehad toen hij hier, in ditzelfde gebouw, rechter was geweest. Ze wou dat ze hem zoals vroeger om advies kon vragen. Maar haar vader had alzheimer en was al enige jaren onbereikbaar. Hij herkende haar niet meer, en het enige wat ze nog van hem had, waren spullen; zijn hamer, zijn aktetas, foto's en herinneringen.

Met een leeg en verslagen gevoel verliet ze haar kantoor. Buiten, voor de hoofdingang, zou de pers nog op haar staan te wachten.

In plaats daarvan nam ze de luchtbrug hoog boven de straat naar de parkeergarage waar haar auto stond. De pers, die dol was op de indrukwekkende achtergrond van het overheidsgebouw, vond andere plekken niet interessant genoeg voor een reportage, zodat ze er zo goed als zeker van was dat ze ongezien weg zou kunnen komen. Inderdaad, er stond niemand op haar te wachten, en in de garage waren de meeste auto's al weg.

Misschien zou het slim zijn om, nu haar beslissing bekend was, een lijfwacht in te huren. En dat idee zorgde ervoor dat ze zich nóg laffer voelde, want in gedachten zag ze zich al wegduiken achter de brede schouders van haar bewaker omdat ze de gevolgen van haar eigen besluit niet onder ogen durfde te zien.

In gedachten verzonken zocht ze in haar tas naar haar sleutels. Ze groef net iets te wild, waardoor haar tas half omkiepte en haar palmtop en lippenstift eruit vielen. Ze slaakte een diepe zucht, zette haar aktetas neer en bukte onhandig om de gevallen voorwerpen op te rapen.

Toen ze weer overeind wilde komen, voelde ze een harde klap op haar rug. Op het moment dat ze besepte dat iemand haar met iets zwaars had geslagen, kreeg ze een tweede klap, en viel ze languit voorover.

Het ruwe cement schaafde de binnenkant van haar handen. Haar knieën sloegen als een stel hamerkoppen tegen het harde beton. Ze probeerde adem te halen om te schreeuwen, maar kreeg geen lucht. Haar tas vloog met een wijde boog door de lucht, terwijl de resterende inhoud eruit viel, op de grond kletterde en wegrolde.

Opnieuw haalde haar belager naar haar uit. Hij miste haar hoofd op een haar na, alleen omdat ze, in een poging haar sleutels te pakken, net opzij was gerold. Hij sloeg met een soort knuppel. Ze kon het niet goed zien, en was zich eigenlijk alleen maar bewust van het geluid van het wapen dat tegen het beton sloeg. En van het vloeken en schelden van haar belager.

'Vuile teef! Smerig kutwijf!' Hij schreeuwde niet, maar siste het met een hese, van haat vervulde stem.

Hij liet zich boven op haar vallen en haar hoofd stuiterde tegen het cement alsof het een basketbal was. Wat wilde hij? Haar vermoorden? Haar verkrachten?

Carey brak een nagel en schaafde haar vingers, maar ze wist haar sleutels te pakken te krijgen.

De man greep haar bij haar haren en trok haar hoofd met een ruk omhoog en naar achteren.

Had hij een mes? Zou hij haar keel doorsnijden?

Ze pakte de sleutel van haar BMW stevig vast en begon koortsachtig op de knopjes te drukken. Het autoalarm ging af en alle lichten begonnen te knipperen.

De man vloekte opnieuw. Hij ramde haar hoofd tegen de grond, en toen hij haar het volgende moment een harde trap tegen haar ribben gaf, werd het zwart om haar heen.

4

Sam Kovac was de toiletten van de afdeling Recherche binnengegaan en keek in de spiegel. Hij had zijn overhemd opengemaakt en half van zijn schouders laten zakken. Hij moest naar de sportschool, maar hij was daar, sinds hij bij de politie werkte, niet meer geweest. En dat was behoorlijk lang geleden.

Nu hij de vijfenveertig was gepasseerd begon hij zich af te vragen of hij daar niet iets aan zou moeten doen. Maar het idee dat hij zich, ten overstaan van die prachtige jonge lijven die dat soort oorden tegenwoordig bevolkte, met zijn gezweet belachelijk zou moeten maken, was voldoende om hem ervan te weerhouden. Niet iedereen hoefde te weten dat hij midden in zijn midlifecrisis zat. Net zo goed vertikte hij het om naar de sportzaal van de geüniformeerde politie te gaan, om daar gewichten te heffen met die naar testosteron stinkende kerels die hun overhemden op maat moesten laten maken. Stelletje griezels. Het zou hem niets verbazen als de meesten van hen een kleine piemel hadden, of homoseksuele neigingen, of dat ze in hun kinderjaren regelmatig door de grote jongens in elkaar waren geslagen.

Kovac nam zijn spiegelbeeld kritisch op. Hij vergeleek zichzelf met een oude kater die bij straatgevechten het nodige te incasseren had gekregen, maar zelf ook heel wat rake klappen had uitgedeeld. Een litteken hier, een litteken daar, een zuur gezicht, een neus die twee keer gebroken was geweest. Zijn haar had gelijke delen bruin en grijs, en had de neiging recht overeind te staan. Dat kwam deels door zijn Slowaakse bloed, maar ook doordat hij steevast weigerde om meer dan tien dollar aan de kapper uit te geven.

Maar alles bij elkaar vond hij dat hij er toch nog redelijk uitzag. Geen bierbuik. Geen haren die uit zijn oren groeiden. Vrouwen waren nog nooit krijsend voor hem op de loop gegaan. In ieder geval geen vrouwen met wie hij privé iets had gehad.

Bij zijn laatste verplichte keuring had de dokter gezegd dat het nog

niet te laat was om iets te doen aan de schade die zijn lichaam had opgelopen door roken en drinken, door het eten van te vet en te zout junkfood en door de stress die het gevolg was van zijn werk. Kovac had gezegd dat, als hij al die dingen op zou moeten geven, hij net zo goed een kogel door zijn kop zou kunnen jagen, want op die manier zou er niets meer over zijn dat het leven nog de moeite waard maakte.

De deur van de herentoiletten zwaaide open en Nikki Liska kwam binnen.

‘Jezus,’ zei ze, ‘je had toch op zijn minst een hokje kunnen nemen.’

Kovac wierp haar een geïrriteerde blik toe. ‘Leuk hoor. En wat doe jij hier? Dit is de heren-wc, verdomme!’

‘Waar zijn die heren dan?’ vroeg Liska uitdagend, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg. ‘Ik had gehoopt om in ieder geval minstens één stijf piemeltje te mogen aanschouwen.’

Kovac voelde dat hij een kleur kreeg. Liska was al jaren zijn partner en hij zou aan haar uitspraken gewend moeten zijn, maar ze wist zichzelf keer op keer te overtreffen. Het eerste wat aan haar opviel was haar branie. Verder was ze net een meter vijftien lang, had ze grote blauwe ogen en kort lichtblond haar. Mensen die haar niet kenden dachten aanvankelijk dat ze een lief en opgewekt schepseltje was. Maar de laatste man die dat tegen haar had gezegd, had het feestje hinkend moeten verlaten.

Ze kneep haar ogen half samen. ‘Niet te geloven.’

‘Zeg maar niets,’ waarschuwde Kovac.

‘Jij, Sam Kovac, bent een optimist.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar.’

‘Ik ben een pragmaticus.’

‘Hou toch op,’ zei Liska, terwijl ze een paar stappen naar binnen deed. Ze ging voor hem staan en sloeg op zijn arm. ‘Die nicotinepleister!’

‘Au!’

‘Stel je niet zo aan.’

Ze bewonderde de nicotinepleister op zijn bovenarm. Kovac mompelde iets onduidelijks, trok zijn overhemd weer goed aan, en begon de knoopjes dicht te doen.

Liska ging met haar rug tegen de wastafels staan. ‘Ik dacht dat je de dokter had gezegd dat hij de pot op kon.’

‘Ik heb gezegd dat ik schoenen heb die ouder zijn dan hij,’ morde hij. ‘En hij heeft hier niets mee te maken. Je weet best dat ik één keer per jaar probeer te stoppen. Het is een jaarlijks terugkerend ritueel. Net als vakantie.’

Hij kon zich niet herinneren hóe vaak hij het geprobeerd had. Hij hield het nooit langer vol dan een paar weken, hooguit een maand. Altijd gebeurde er wel iets waardoor hij besloot om van het leven te genieten omdat het, voor je het wist, voorbij kon zijn. Hij zat bij Moordzaken. En dat was nu eenmaal geen optimistische afdeling.

‘Het heeft zeker niet toevallig te maken met Tim Metzger die vorige week een hartaanval heeft gehad?’ vroeg Liska.

Kovac gaf geen antwoord. Hij concentreerde zich op het strikken van zijn das. Het was al moeilijk genoeg om de dood in je eentje onder ogen te moeten zien. Als hij zijn gevoelens daarover ook nog eens met Liska – of met wie dan ook – zou moeten delen, zou hij zich weldra voor de trein moeten gooien.

Liska keek hem onderzoekend aan. ‘Heb je soms een nieuw vriendinnetje over wie je me nog niets hebt verteld?’

Hij trok de knoop in zijn das recht en schoof hem omhoog tegen zijn boord. ‘Ben je hier alleen maar binnengekomen in de hoop dat je een pik zou zien, of was er nog iets anders?’

‘We zijn aan de beurt,’ zei ze.

‘Dat zul je net zien, als je denkt dat je tijd hebt om alle achterstallige administratie in te halen. Wat is er aan de hand?’

‘Een overval,’ zei ze. ‘In de parkeergarage van het gebouw van de regionale overheid. En drie keer raden wie het slachtoffer is. Niemand anders dan rechter Carey Moore.’

‘Moore?’ herhaalde Kovac met een vies gezicht. ‘Kunnen we haar niet gewoon aan haar lot overlaten?’

5

Op vrijdagavond waande je je op de Eerste Hulp van het streekziekenhuis gewoonlijk op een gewelddadige Halloweenparty van punkrockers, maar het was nog vroeg. De griezels en benedeleden waren thuis nog bezig met het poetsen en schrobben van hun neusringen en tatoeages.

‘Sam Kovac! Krijg de kolere!’

‘Krijg die toch lekker zelf,’ zei Liska.

Kathleen Casey, hoofdverpleegster en waakhond van de Eerste Hulp, kwam hen met opgestoken hand tegemoet. ‘Ook best. Alles liever dan deze mensen te woord te moeten staan.’

Ze wierp een veelzeggende blik op de wachtruimte waar een groep journalisten en verslaggevers als een zwerm aasgieren was neergestreken. ‘Wat een tuig, die types. Geef mij maar gespuis van de straat.’

Op hetzelfde moment kreeg de pers Kovac in de gaten, en ze kwamen naar hem toe.

‘Kovac!’

‘Rechercheur Kovac!’

‘Heeft u enige aanknopingspunten...’

‘Heeft u enig idee wat de aanleiding zou kunnen zijn geweest...’

‘Denkt u dat dit te maken heeft met het besluit in de zaak van Dahl?’

Het gebruikelijke gekakel. Snel afgevuurd vragen waarvan ze verduveld goed wisten dat hij er niet op zou antwoorden. Kovac wuifde ze weg. ‘Geen commentaar.’

Casey deed een agressieve stap in hun richting en gebaarde dat ze moesten oplazeren. ‘Vooruit jullie, terug naar de wachtruimte, voordat ik mijn taser tevoorschijn haal.’

Casey stond haar mannetje. Kovac noemde haar de IJzeren Kabouter. Een meter vijftig met een enorme bos rood haar en een lief Iers gezichtje waardoor velen zich tot haar aangetrokken voelden en vervolgens voor verrassingen kwamen te staan.

Kovac kende haar al jaren. Ze werkte al eeuwen in het streekziekenhuis, en had het tussendoor korte tijd in een kleiner, provinciaal ziekenhuisje ergens in de rimboe van Minnesota geprobeerd – Buiten-Mongolië, noemde Kovac het daar. Hij probeerde altijd in de onmiddellijke omgeving van Minneapolis te blijven, en de grens die hij daarvoor aanhield was het vliegveld in het zuiden, de rivier in het oosten, snelweg 494 in het westen, en het centrum in het noorden.

‘En hoe staat het met ons slachtoffer?’ vroeg hij, terwijl ze met snelle pas een zijgang in liepen.

‘Onze trut van een interniste zal jullie alles over haar willen vertellen,’ zei ze. ‘Maar even onder ons: iemand heeft haar een ongehooflijk pak slaag verkocht.’

‘Verkrachting?’ vroeg Liska.

‘Nee.’

‘Is ze bij bewustzijn?’

‘Ja, maar ze heeft niet veel te vertellen.’

‘Hadden we dat vanmiddag ook maar van haar kunnen zeggen,’ mompelde Kovac.

Ze hadden alles gehoord over haar besluit in de zaak van Karl Dahl. Carey Moore was een geweldige officier van justitie geweest, maar als rechter waren ze bij de politie niet blij met haar. Ze had er een handje van criminelen het voordeel van de twijfel te geven, en dat was iets waardoor de politie zich verraden voelde.

De interniste die op de kaart van Carey Moore aantekeningen stond te maken, zag eruit alsof ze altijd de beste van de klas was geweest, en nét van school was. Haar witte jas was vele maten te groot, haar miezerige bruine haar zat in een staartje en ze droeg een zwarte bril met een rechthoekig montuur.

Liska duwde haar identificatie onder haar neus en snauwde: ‘Zeg op, schat. Ik zou het fijn vinden als ik voor het begin van de menopauze thuis kon zijn.’

Het was altijd doller om jonge artsen op hun nummer te zetten voor hun ego de kans kreeg zich uit te zaaien en hun menselijke kant erdoor overwoekerd werd.

Deze dokter gebruikte een groot aantal dure woorden om uit te leggen dat hun slachtoffer een lichte hersenschudding, een aantal gebroken ribben en meerdere lelijke bloeduitstortingen en schaafwonden had opgelopen.

De geüniformeerde agent die op het telefoontje van de alarmcentrale had gereageerd, had Kovac en Liska in de parkeergarage van het overheidsgebouw van de details van de overval op de hoogte gebracht. Moore was op weg geweest naar haar auto die ze in de parkeergarage had staan. De dader had haar van achteren aangevallen en voorover tegen de grond geslagen. Op het eerste gezicht leek het motief roof. Als er nog meer op zijn agenda had gestaan, dan was daar geen tijd voor geweest. Moore's autoalarm was afgegaan en de man was er met haar portemonnee vandoor gegaan.

Kovac keek over het hoofd van de dokter heen de onderzoekkamer in. Carey Moore lag op een ziekenhuisbed en zag eruit alsof ze vijf rondes met een uiterst gemene, fors uitgevallen kerel had gebokst. De bloeduitstortingen waren nog niet blauw, maar Kovac had meer dan genoeg van dit soort slachtoffers gezien om een aardig idee te hebben van hoe ze er de volgende dag zou uitzien. Op haar voorhoofd zat een bult ter grootte van een golfbal. De huid rond haar rechteroog was al opgezet, en zou morgen paars zijn.

In haar opgezette bovenlip zaten meerdere zwarte hechtingen. Ze hield een mobiele telefoon tegen haar oor gedrukt. Of ze was bezig de aasgieren in de wachtkamer op haar aanwezigheid te attenderen, of ze belde de burgemeester om zich te beklagen over het feit dat de straten van de stad onveilig waren – iets waar ze zelf aan had bijgedragen.

Kovac duwde de dokter opzij, liep naar het bed, pakte de rechter haar mobiel af en zette hem uit.

‘Wat doet u?’ vroeg ze streng.

‘Ik heb uw onverdeelde aandacht nodig, mevrouw Moore. Dat wil zeggen, als u tenminste wilt dat uw belager gegrepen, berecht en veroordeeld wordt. Misschien dat u daar nu meer waarde aan hecht dan een paar uur geleden.’

Terwijl ze hem bleef aankijken griste ze de telefoon terug en zette hem weer aan. ‘Ik was in gesprek met mijn kindermisje om haar te zeggen dat ik pas laat thuis zal komen en dat ze moet zorgen dat mijn dochter geen nieuws op de televisie ziet. Ik wil niet dat ze van derden moet horen dat haar moeder op straat is aangevallen.’

‘Ik ben niet geïnteresseerd in wat u nodig heeft, rechercheur Kovac,’ zei ze. ‘U bent echt niet belangrijker voor mij dan mijn kind.’

Kovac trok zijn wenkbrauwen op en deed een stapje naar achteren. En hij dacht nog wel dat ze verzwakt zou zijn. Ze deed hem denken aan een tijgerin die op het punt stond zijn keel open te rijten. ‘Mijn fout.’

‘Inderdaad.’

Ze sloeg haar blik neer, voelde aan haar voorhoofd en kromp ineen toen haar vingers over de diepe schaafwond streken. Vlees versus beton.

‘Neem me niet kwalijk, Anka. We werden onderbroken. Zou je Lucy haar pyjama aan willen trekken en een film voor haar op willen zetten?’ Ze was even stil en luisterde naar wat het kindermeisje te zeggen had. ‘Ja, dat is goed. Geef haar maar even... Hallo, hummeltje,’ zei ze zacht. Kovac zag dat ze tranen in haar ogen kreeg.

Hij deed een paar stappen naar achteren om de indruk te wekken dat hij niet meeluisterde, wat hij natuurlijk wel deed.

‘Nee, liefje, als ik thuiskom lig jij al in je bedje. Het spijt me. Ja, ik weet dat ik dat beloofd had, maar ik heb een ongelukje gehad en ben gevallen, en nu ben ik bij de dokter...’

Ze sloot haar ogen en er kropen nog een paar tranen tussen haar wimpers door. ‘Nee, lieverd, ik weet niet hoe laat pappie thuiskomt... Waarom maak je het niet extra gezellig met Anka?’

Opnieuw bracht ze haar hand naar haar wang en probeerde zo discreet mogelijk een traan weg te vegen.

Kovac trok een gezicht en draaide zich om. Hij wilde geen medelijden hebben met Carey Moore. Ze zat niet in zijn kamp, en zeker niet in dat van Stan Dempsey, die, sinds hij aan de zaak van Haas had gewerkt, in geestelijk opzicht nooit meer helemaal de oude zou worden. Hij moest er niet aan denken hoe Wayne Haas en zijn zoon zich hadden gevoeld bij het horen van wat deze rechter had besloten. Het laatste wat Kovac wilde, was medelijden met haar hebben.

‘Dan zien we elkaar morgenochtend, lieverd... Ik hou van je...’ Terwijl ze haar best deed om haar tranen de baas te worden, wenste ze haar dochttertje welterusten en hing op.

Kovac wachtte. Liska kwam naast hem staan.

‘Heb je haar aan het huilen gemaakt?’ vroeg ze op beschuldigende toon.

‘Ik heb helemaal niets gedaan!’

‘En jij vraagt je af waarom je geen vrouw hebt.’

‘Ik weet waarom ik geen vrouw heb,’ gromde hij. ‘En ik weet ook waarom ik die niet zal krijgen.’

‘Kunnen we dit zo snel mogelijk afhandelen?’ Rechter Moore had haar emoties weer in de hand.

Kovac haalde zijn schouders op. Liska wierp hem een blik van vrouwelijke afkeer toe, en stapte langs hem heen naar de rechter.

‘Mevrouw de rechter, ik ben rechercheur Liska, en...’

‘Ik weet wie u bent,’ zei de rechter. ‘Kunnen we het kort houden, rechercheur? Ik wil naar huis.’

De dokter bemoeide zich ermee. ‘Nee, het spijt me, mevrouw. U heeft een hersenschudding. U moet vannacht hier blijven ter observatie.’

Carey Moore hief haar kin op en trakteerde de jonge arts op een van haar ijzige blikken waar ze, toen ze nog voor het OM had gewerkt, menige lastige getuige op had getrakteerd. ‘Ik ga naar huis, naar mijn dochter. Geeft u mij maar een ontslagformulier om te ondertekenen. Ik verzoek u de procedure alvast in gang te zetten.’

De muizige arts keek alsof ze niet wist of ze beledigd moest zijn of bang. Ze haastte zich de gang op.

‘Ik weet niet of dat wel zo verstandig is, mevrouw,’ zei Liska. ‘U bent zojuist aangevallen.’

‘Ik ben alleen maar beroofd, en daarmee is de kous af.’

‘Neemt u mij niet kwalijk, maar dat weten we niet.’

Kovac zag hoe ze, ondanks haar gescheurde lip, een vastberaden gezicht probeerde te zetten. Ze geloofde wat ze wilde geloven.

‘U heeft vandaag heel wat mensen tegen u in het harnas gejaagd,’ zei hij. ‘Het is niet ondenkbaar dat daar iemand bij was die de behoefte voelde zich persoonlijk uit te drukken.’

‘Hij heeft mijn portemonnee gestolen.’

‘Dat was mooi meegenomen.’

‘Hij?’ vroeg Liska. ‘Heeft u hem gezien?’

‘Nee. Hij stond achter me. Maar hij had een mannenstem.’

‘Jong? Oud? Zwart of blank?’

‘Boos. Dat is het enige wat ik nog weet. Hij was woedend.’

‘Wat zei hij?’

‘Vuile teef. Smerig kutwif,’ antwoordde de rechter zonder ook maar een spoorje emotie.

‘Heeft hij u bij uw naam genoemd?’ vroeg Kovac.

‘Nee.’

‘En u heeft zijn stem niet herkend.’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Dus hij sloeg u in elkaar en roofde uw portemonnee. Dat was alles?’ vroeg Kovac, in de wetenschap dat dat niet zo was.

Ze sloot haar ogen, wilde zuchten, kromp opnieuw ineen en probeerde haar pijn te camoufleren. Wat een mens, dacht hij. De dader had haar goed te pakken gehad. Ze moest behoorlijke pijn hebben, en hij wist uit ervaring dat artsen geen pijnstillers gaven aan patiënten met een hersenschudding. Ze had hooguit wat paracetamol gekregen. En dat was natuurlijk lang niet voldoende. Het was net zoiets als een pleister op een haaienbeet. Ze moest verschrikkelijk hoofdpijn hebben.

‘Ik was op weg naar mijn auto...’

‘Heeft u iemand gezien in de garage?’ vroeg Kovac.

‘Nee.’

‘In de luchtbrug?’

‘Nee. Ik was bezig om de sleutels uit mijn tas te halen...’

‘Dat had u al gedaan moeten hebben voor u het regeringsgebouw verliet.’

Ze wierp hem een geïrriteerde blik toe. ‘Ik liet mijn palmtop vallen, en toen ik me bukte om hem op te rapen, sloeg hij me van achteren met een of andere knuppel hard op mijn rug. En daarna sloeg hij nog eens, en nog eens, en slingerde hij me allerlei verwensingen naar het hoofd. Ondertussen probeerde ik mijn autosleutels te pakken.’

‘Waar was uw portemonnee?’

‘Ik had mijn tas laten vallen toen ik die eerste klap van hem kreeg. Alles was eruit gevallen.’

Kovac en Liska wisselden een blik.

‘En hij schold u uit en sloeg u?’ vroeg Liska.

‘Ja.’

‘Vuile teef. Smerig kutwif,’ zei Kovac.

‘Ja.’

‘En wanneer pakte hij uw portemonnee?’

‘Dat weet ik niet. Het lukte me op het alarmknopje van de autosleutels te drukken. Daarna sloeg hij me nog een keer op mijn hoofd en toen ben ik bewusteloos geraakt.’

‘Dus dan heeft hij uw portemonnee pas op het laatste moment gepakt,’ concludeerde Kovac.

‘Dat moet haast wel.’

Dan was het hem niet in de eerste plaats om de portemonnee te doen geweest. Tasjesdieven roofden tasjes. Straatrovers sloegen hun slag en gingen ervandoor. Deze dader had het op zijn slachtoffer voorzien gehad. Hij had haar uitgescholden, was haar te lijf gegaan, en had de portemonnee pas op het allerlaatste moment gepakt voordat hij gevlucht was.

‘Hij heeft u van achteren aangevallen, en hij heeft u meerdere malen geslagen?’ vroeg Kovac. ‘Waar was hij toen hij dat deed? Stond hij over u gebogen?’

‘Nee. Ik weet nog dat hij me bij mijn haar greep en mijn hoofd naar achteren rukte. Ik voelde zijn gewicht boven op me.’

‘Dus dan zat hij op zijn knieën? Zat hij boven op u?’

Ze wist waar hij op aan stuurde, maar ze wilde het niet horen. Carey Moore had als openbaar aanklager een groot aantal geweldsmisdrijven in behandeling gehad; mishandelingen, verkrachtingen en moorden. Ze weigerde toe te geven dat iemand haar mogelijk zou hebben willen verkrachten. Of vermoorden.

‘Zat uw rijbewijs in uw portemonnee?’ vroeg Liska.

‘Ja.’

‘En is het adres dat daarop staat uw woonadres?’

‘Nee. Alsof ik zo dom zou zijn, rechercheur.’

‘Zat er iets in uw tas waar uw woonadres op stond?’

Ze aarzelde even en tuurde naar haar handen die onder de schaaftwonden zaten. Een paar van haar nagels waren gebroken.

‘Nee, ik geloof van niet,’ zei ze ten slotte, en ineens klonk haar stem een stuk minder krachtig. ‘Ik ben heel erg moe. Ik wil naar huis. Ik heb de dader niet gezien. Ik kan u niets vertellen waar u wat aan heeft. Kunnen we dit afsluiten?’

‘Had u, afgezien van uw handtas, verder nog iets bij u?’ wilde Liska weten.

‘Mijn aktetas. Heeft iemand die gevonden? Ik moet werken van het weekend.’

‘In de garage heeft niemand iets over een aktetas gezegd,’ zei Kovac. ‘Ze hebben uw handtas en alles wat eruit is gevallen. Wat zat er in de aktetas?’

Hij zag dat ze een beetje in paniek begon te raken. ‘Voornamelijk rapporten en conclusies, en correspondentie.’

‘Materiaal waar elke tasjesdief van droomt,’ merkte Kovac sarcastisch op.

Carey Moore negeerde hem. ‘Die aktetas was van mijn vader. Hij heeft grote sentimentele waarde voor mij.’

‘Zat er toevallig ook iets in dat te maken had met de zaak van De Staat versus Karl Dahl?’

Ze weigerde hem aan te kijken, en was nijdig omdat hij duidelijk impliceerde dat ze géén toevallig slachtoffer van een tasjesdief was geweest. En dat kon hij haar niet echt kwalijk nemen. Niemand zag zichzelf graag als een speciaal uitkozen slachtoffer van een geweldsmisdrijf.

‘Ja.’

‘We willen graag weten welke andere zaken u recentelijk in behandeling heeft gehad,’ zei Liska. ‘Of er mensen zijn die misschien vinden dat ze ten onrechte veroordeeld zijn. Of anderen, die een zware straf hebben gekregen. Oplichters die recentelijk vrij zijn gekomen. Dat soort dingen.’

‘Ja,’ zei de rechter zo zacht dat ze haar amper konden verstaan. De adrenaline was op en de depressie was nabij, wist Kovac uit ervaring. Hij had het niet alleen al zeker minstens duizend keer gezien, het was hem ook een paar keer zelf overkomen.

‘Kan uw man u komen halen?’ vroeg Liska. ‘U bent niet in staat om zelf te rijden.’

‘Ik bel wel een taxi.’

‘U bent niet fit genoeg om hier weg te gaan,’ zei Kovac, terwijl hij zich afvroeg waar die man van haar was. Zijn vrouw was mishandeld. Er bestond een reële kans dat de dader het op haar leven had voorzien. ‘Is uw man de stad uit?’

‘Hij heeft een zakendiner. Ik red me alleen wel.’

‘Weet hij dat u hier bent? Heeft u hem gebeld?’

‘Zijn mobiel staat uit. Hij heeft een diner.’

Opnieuw dat strakke gezicht. Ze wilde niet over haar afwezige man praten. Ze zou nog liever met haar hersenschudding, haar gebroken ribben en haar emotionele trauma zelf in een taxi stappen en naar huis gaan, dan proberen de man te vinden die ruimschoots vóór Liska en Kovac hier bij haar had moeten zijn.

‘Waar is dat diner?’ vroeg Kovac. ‘Als u naar huis gaat, heeft u daar iemand nodig die voor u kan zorgen. We kunnen het restaurant bellen, of een paar agenten sturen om hem te waarschuwen.’

‘Ik weet niet waar hij is,’ zei ze kortaf. ‘En het is niet nodig om hem te storen. Mijn kindermisje woont bij ons in huis.’

Kovac keek Liska met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Ik breng u naar huis,’ zei hij. ‘Zodra u uw handtekening heeft gezet.’

‘Dat is niet nodig.’

‘Nou, dat is het volgens mij wel, en dat is wat er gaat gebeuren,’ zei hij op vlakke toon. ‘Iemand heeft het op u gemunt, en u bent slim genoeg om dat te beseffen. Ik breng u naar huis en zal ervoor zorgen dat uw huis voldoende beveiligd wordt.’

Carey Moore zei niets. Ze bleef koppig naar haar handen kijken. Kovac leidde uit haar stilzwijgen af dat ze het ermee eens was.

‘Goed om te weten dat u nog een beetje verstand over heeft,’ gromde hij.

‘Datzelfde kan helaas niet van u worden gezegd, rechercheur, want anders zou u mij nooit op deze manier behandelen,’ zei ze.

Kovac snoof. ‘Op welke manier? Ik behandel u heus niet anders dan dat ik iemand anders zou behandelen.’

‘Dat verklaart waarschijnlijk waarom u al zo lang geen promotie meer heeft gemaakt.’

‘Dat is mogelijk,’ bekende hij. ‘Maar in tegenstelling tot anderen die ik ken, draait mijn loopbaan niet om ambitie, maar om het oppakken van boeven en slechteriken in het algemeen.’